

מסמך 146

מסמך 146

מסע ההטפה הראשון בגליל

מסע ההטפה הפומבי הראשון בגליל החל ביום ראשון ה-18 בינואר, שנת 28 לספירה, ונמשך כחודשיים עד לחזרה לכפר נחום ביום ה-17 במרץ. במסע הזה הטיפו ישוע ושנים-עשר השליחים והטבילו מאמינים, כשמסייעים בעדם תלמידיו לשעבר של יוחנן, במסעם דרך רימון, יודפת, רמה, זבולון, עירון, גוש חלב, כורזין, מדון, כנא, נין ועין-דור. בערים האלה הם שהו ולימדו, ואילו בעיירות קטנות יותר רבות אחרות הם הטיפו לבשורה בשעה שעברו בהן בדרכם.

הייתה זו הפעם הראשונה שבה התיר ישוע לעמיתיו להטיפ ללא מגבלות. במסגרת המסע הזה הוא הזהיר אותם אך ורק שלוש פעמים; הוא הזהיר אותם לשמור מרחק מנצרת ולהיות דיסקרטיים בשעה שעברו בכפר נחום ובטבריה. השליחים הפיקו הנאה רבה מן העובדה שסוף-סוף הותר להם להטיפ ללא כל מגבלה, והם התמסרו ברצינות רבה ובשמחה גדולה למלאכת הטפת הבשורה, לסעד החולים ולהטבלת המאמינים.

1. מטיפים ברימון

העיר הקטנה רימון הוקדשה לפנים לפולחנו של אל האוויר הבבלי נֶמֶן. תושבי רימון עדיין האמינו ברבות מן האמונות הבבליות המוקדמות, ובאלה המאחרות יותר של דת זרטוסטרא; לפיכך, ישוע והעשרים-וארבעה הקדישו חלק ניכר מזמנם על-מנת להבהיר בפשטות את ההבדל בין האמונות הישנות יותר האלה לבין בשורת המלכות. כאן נשא פטרוס את אחת הדרשות הגדולות של ראשית דרכו, אשר נסבה על "אהרון ועגל הזהב."

למרות שרבים מאזרחי רימון הפכו למאמינים בתורת ישוע, בשנים שלאחר מכן הם הקשו רבות על אחיהם. קשה להמיר סוגדים לטבע לכדי עמיתים מלאים להערצה של אידיאל רוחני במשך תקופת חיים קצרה אחת.

רבים מן הרעיונות הבבלים והפרסיים הטובים יותר על אודות אור וחושך, טוב ורע, וכן על הזמן והנצח, שולבו מאוחר יותר אל תוך מה שמכונה "הנצרות", והכללתם הפכה את התורה הנוצרית למתקבלת יותר על דעתם של עמי המזרח הקרוב בטווח הזמן המידי. בדומה לכך, האופן שבו שילב פילון בשלב מאוחר יותר אל תוך התיאולוגיה העברית רבות מן התיאוריות האפלטוניות על אודות הרוח האידיאלית, או על התבניות הבלתי-נראות של כל מה שחומרי ונראה, הפך את התורה הנוצרית של פאולוס למתקבלת יותר בקלות על דעתם של היוונים במערב.

אדם בשם טודאן שמע ברימון לראשונה על בשורת המלכות, ולאחר מכן נשא אותה אל מסופוטמיה והרחק מעבר לה. והוא היה בין הראשונים לבשר את הבשורות הטובות לאלו אשר חיו מעבר לנהר הפרת.

2. ביודפת

בעוד שפשוטי העם ביודפת האזינו בשמחה לישוע ולשליחיו, ורבים קיבלו את בשורת המלכות, מה שייחד את השליחות ביודפת היה הדרשה אשר נשא ישוע באוזני העשרים-וארבעה בערב השני לשהותם בעיירה הקטנה. נתנאל היה שרוי בבלבול באשר להנחיה שקיבל מהמאסטר על אודות התפילה, הכרת התודה והסגידה, ובתשובה לשאלתו דיבר ישוע באריכות על אודות אלה

והוסיף הסברים למשנתו. אם לסכם את הנאמר במונחים בני הזמן הזה, ניתן להציג דרשה זו באופן שמדגיש את הנקודות הבאות:

1. הבחירה המודעת והמתמדת בעוול בלב האדם, מחסלת בהדרגה את קשר התפילה של נשמת האדם אל מעגלי התקשורת הרוחניים שבין אדם לבין בוראו. מטבע הדברים, האל שומע את בקשת ילדו, אך כאשר לב האדם מתעקש במתכוון ובהתמדה לדבוק בעוול, ההתייחסות האישית שבין הילד אשר בארץ לבין אביו אשר בשמים הולכת ואובדת.

2. בעיני אלוהויות פרדיס, תפילה אשר איננה עומדת בקנה אחד עם חוקי האל הידועים והמבוססים, כמוה כתועבה. אם האדם איננו מקשיב לדבר האלים כאשר אלו מדברים אל יצירי בריאתם באמצעות חוקי הרוח, הדעת והחומר, אזי עצם הזלזול המכוון והמודע של היצור הוא אשר אוטם את אוזני אישיות הרוח לשמע בקשותיו האישיות של בן-תמותה סורר ונעדר-חוק זה. ישוע ציטט באוזני שליחיו מדברי הנביא זכריה: "וְיִמְאָנוּ לְהִקְשִׁיב, וְיִתְּנוּ כֶתֶף סִרְרָתִי; וְאֶזְנֵיהֶם הִכְבִּידוּ מִשְׁמוֹעַ. וְלִבָּם שָׁמוּ שְׁמִיר מִשְׁמוֹעַ אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה צְבָאוֹת בְּרוּחוֹ, בְּיַד הַנְּבִיאִים הָרִאשִׁימִים; וְהָיָה קֶצֶף גָּדוֹל, מֵאֵת יְהוָה צְבָאוֹת. וְהָיָה כְּאִשֶּׁר קָרָא, וְלֹא שָׁמְעוּ." או אז ציטט ישוע את דבר האיש החכם אשר אמר: "הוא המסב את אוזנו משמוע תורת האל, תפילתו כתועבה."

3. באמצעות פתיחת הצד האנושי של ערוץ התקשורת שבין האל לאדם, מאפשרים בני התמותה את זמינותו המידית של שטף הסעד האלוהי הרציף עבור היצורים אשר בעולמות. כאשר האדם מקשיב לרוח האל הדוברת בתוככי הלב האנושי, כי אז, בו בזמן ממש, האל שומע את תפילת האדם כחלק בלתי-נפרד מאותה התנסות. אפילו מחילת-חטאים מתרחשת באותה צורה ממש. האב שבשמים סלח לכם אפילו לפני שחשבתם לבקש זאת ממנו, אך המחילה הזו איננה זמינה כחלק מהתנסותכם הדתית האישית, עד אשר תסלחו אתם לרעיתכם. לאמיתו של דבר, עצם המחילה של האל איננה מותנית בכך שתסלחו לרעיתכם, אך הלכה למעשה היא אכן מותנית באופן האמור. וביטוי לקשר הסינכרוני שבין המחילה האנושית למחילה האלוהית, ניתן בתפילה אשר אותה לימד ישוע לשליחים.

4. ביקום קיים חוק-צדק בסיסי אשר אותו לא יוכלו הרחמים לעקוף. יצור אנוכי לגמרי בעולמות החלל והזמן לא יוכל ליהנות מתהילת פרדיס הבלתי-אנוכית. ואפילו אהבתו האינסופית של האל לא תוכל לכפות את גאולת הנצח על יצור בן-תמותה אשר איננו חפץ להיגאל. לרחמים יש טווח רחב של פעולה, אך אחרי ככלות הכול, קיימים ציוויים של צדק אשר אפילו אהבה מהולה ברחמים לא תוכל לבטל. שוב ציטט ישוע מכתבי הקודש העבריים: "וְעַן קְרֹאתִי, וְתִמְאָנוּ; נְטִיתִי יָדִי, וְאִין מִקְשִׁיב. וְתִפְרְעוּ כָל עֲצָתִי וְתוֹכַחְתִּי לֹא אֲבִיתֶם; וּלְפִיכֶם, כֹּאשֶׁר הִתְמַרְדְּתֶם, לִבְטַח תִּקְרְאוּנִי וְלֹא אֶעֱנֶה. וְזִנְחֶתֶם אֶת דֶּרֶךְ הַחַיִּים, לִבְטַח תִּבְקְשׁוּנִי בַעַת צָרָה, וְלֹא תִמְצְאוּנִי."

5. ראוי למקבלים חסד לגמול בחסד; אל תשפטו למען אשר לא תשפטו. אתם תשפטו באותה רוח שבה אתם תשפטו. הרחמים לא יוכלו לבטל לגמרי את ההוגנות ביקום. ובסופו של דבר, תתברר האמת: "האוטם אָנֹנוּ מִזְעָקֶת דָּל, גַּם הוּא יִקְרָא וְלֹא יֵעָנֶה." כנותה של תפילה היא המבטיחה כי תֵעָנֶה; החוכמה הרוחנית שבבקשה ומידת תאימותה ליקום הן אשר קובעות את הזמן, את האופן ואת השיעור, שבהם היא תיענה. אף כי ילדים עשויים להפיק הנאה מרובה מבקשותיהם המגוחכות, אב חכם איננו נענה לכל תפילותיהם המטופשות של ילדיו הבורים והבלתי-מנוסים.

6. בשעה שתקדישו את עצמכם עד תום לעשיית רצון האב שבשמים, כל בקשותיכם תֵעָנֶינָה מיד, זאת לפי שהן תהיינה מתואמות לגמרי עם רצון האב, ורצון האב לעולם מתממש ברחבי יקומו העצום. מה שמבקש בן אמיתי, ומה שרוצה האב האינסופי, הינו. תפילה שכזו לא תוכל להיוותר ללא מענה, ושום תפילה אחרת לא תוכל להיענות במלואה.

7. זעקתו של הצדיק היא מעשה האמונה של ילד האל, אשר פותחת את שערי מצבור הטוב, האמת והחסד של האל; מתנות טובות אשר ממתינות זה מכבר לבקשתו ולשימושו של האישי של הבן. התפילה איננה משנה את גישת האל כלפי האדם, אלא משנה את גישתו של האדם כלפי האב הבלתי-משתנה. מה שפותח את הדרך אל האוֹן האלוהית הינו המניע לתפילה, ולא המעמד החברתי, הכלכלי, או הדתי של אדם כלפי חוץ.

8. לא ניתן להשתמש בתפילה על-מנת להתחמק מפעולת עיכובי הזמן, או להתעלות מעל למגבלות המרחב. תפילה איננה טכניקה המיועדת להאדרת העצמי או לרכישת יתרון על הזולת. נשמה אנוכית לחלוטין לא תוכל לשאת תפילה במובן האמיתי של המילה. אמר ישוע: "התענג על יהוה, ויתן לך משאלת לבך." "גול על יהוה דרךך; בטח עליו, והוא יעשה." "כי יציל אֶבְיוֹן משוע, וְעַנִּי וְאִין עֶזְרוּ לוֹ."

"מן האב אנוכי באתי; לפיכך, אם אי פעם תהססו במה שראוי לכם לבקש מן האב, שאלו בשמי, ואני אציג את בקשתכם בהתאם לצרכים ולשאיפות האמיתיים שלכם, ובהתאם לרצון אבי." הישמרו לכם מפני הסכנה הגדולה של הפיכתכם ממוקדים-בעצמי במהלך תפילותיכם. הימנעו מהתפלל יתר-על-המידה עבורכם עצמכם; התפללו יותר למען התקדמות הרוחנית של רעים. הימנעו מתפילה חומרנית; והתפללו ברוח ולמען השפע של מתנות הרוח.

10. עת תתפללו למען החולים והמדוכאים, אל תצפו לכך שבקשותיכם תחלפנה את הסעד האוהב והנבון של אותם חולים. התפללו למען רווחת משפחותיכם, חבריכם ורעים, אך במיוחד התפללו למען אלו המקללים אתכם, ובקשו באהבה למען רודפיכם. "אבל לא אומר לכם מתי לשאת תפילה. רק הרוח השוכנת בקרבכם היא אשר תניע אתכם לשאת בתפילה בקשה, אשר תבטא את היחסים הפנימיים שלכם עם אבי הרוחות."

11. רבים פונים לתפילה אך ורק בעת צרה. זהו נוהג מטעה ונעדר-מחשבה. אכן, טוב תעשו אם תתפללו בשעה שהצרות מתרחשות, אך אפילו כאשר נשמתכם שרויה בטוב, ראוי כי תפנו לדבר עם האל כדבר בן אל אביו. את בקשות האמת, תמיד בקשו בסתר. אל תתנו לאחרים להאזין לתפילותיכם האישיות. תפילות הודיה ראוי לשאתן בציבור, אך תפילת הנשמה הינה עניין אישי. קיימת אך צורת תפילה אחת אשר מתאימה לכל בני האל, והיא: "אף-על-פי-כן, רצונך יעשה."

12. ראוי לכל אחד המאמין בבשורה הזו להתפלל בכנות למען התרחבותה של מלכות השמים. יותר מכל התפילות אשר בתורת העברים, הוא שיבח את בקשתו של סופר תהילים: "לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נָכוֹן חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי. גַּם עֲבָדְךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשִׁמְרָם, עֲקֵב רֵב." ישוע האריך בתיאור היחס שבין התפילה לבין הדיבור הפוגעני והבלתי-מתחשב, וציטט: "שִׁיתָה יְהוָה, שְׁמִרָה לְפִי; נִצְרָה עַל דֶּל שְׁפָתַי." "אֲבַל הַלְשׁוֹן," אמר ישוע, "רק מעטים יוכלו לְכַבֵּשׁ, אך הרוח אשר בפנים תוכל להתמיר איבר פרוע זה לכדי קול אדיב של סובלנות, קול של סעד מעורר השראה ושל חמלה."

13. ישוע לימד שתפילה להכוונה אלוהית בנתיב החיים הארצי חשובה פחות מן הבקשה לדעת את רצון האב. למעשה, משמעות הדבר הינה תפילה לחוכמה אלוהית. ישוע מעולם לא לימד כי ניתן להשיג ידע אנושי, או יכולות מיוחדות, באמצעות תפילה. ואולם, הוא אכן לימד כי התפילה תורמת להתרחבות ביכולתו של אדם לקבל את נוכחותה של הרוח האלוהית. כאשר ישוע לימד את עמיתיו להתפלל ברוח ובאמת, הוא הסביר כי כוונתו לתפילה כנה, בהתאם למידת ההארה של האדם, לתפילה בלב שלם, ולתפילה נבונה, כנה ונחושה.

14. ישוע הזהיר את חסידיו לבל יחשבו כי תפילה יעילה יותר אם היא כוללת חזרות מיופייפות או ניסוחים רהוטים, או אם נלווה לה צום, סיגוף או קורבן. אך הוא אכן האיץ במאמיניו להשתמש

מסמך 146

בתפילה כאמצעי להתעלות אל הוקרת תודה וממנה לסגידה אמיתית. ישוע הצטער על כך שאך מעט מרוח הוקרת התודה נמצאה בתפילותיהם ובסגידתם של מאמיניו. והוא ציטט מכתבי הקודש בהזדמנות הזו, ואמר: "טוב להודות ליהוה ולשיר לשם עליון, להכיר בכל בוקר בטובו ובכל ערב בנאמנותו, כי שמחתני יהוה בפעלקר. הודו על הכל, כי זה רצון אלוהים."

15. ואז אמר ישוע: "אל תדאגו לצרכיכם יתר-על-המידה. אל תדאגו לבעיות קיומכם הארצי, כי אם בתפילה ובתחנונים, ועם תודה תבאנה משאלותיכם בפני אביכם שבשמים." ואז הוא ציטט מכתבי הקודש: "אהללה שם אלוהים בְּשִׁיר וְאֶגְדְּלֶנּוּ בְּתוֹדָה. וְנִיטֵב לִיהוָה, מְשׁוֹר וּמְפָר מִקֶּרֶן מִפְּרִיס."

16. ישוע לימד את חסידיו כי לאחר שהם נשאו תפילה אל האב, עליהם להישאר למשך זמן-מה בדממה של קבלה ולהעניק לרוח השוכנת הזדמנות טובה יותר לדבר אל הנשמה המאזינה. רוח האב מיטיבה לשוחח עם דעת האדם כאשר זו מצויה במצב של סגידה. אנחנו סוגדים לאל בסיועה של הרוח השוכנת, והודות לסעד האמת אשר מאיר את דעת האדם. הסגידה, כך לימד ישוע, גורמת לסוגד להידמות יותר ויותר לישות אשר לה הוא סוגד. סגידה הינה התנסות מתמירה, הודות לה הסופי מתקרב בהדרגה אל נוכחותו של האינסופי, ולבסוף משיג אותה.

וישוע סיפר לשליחיו אמיתות רבות נוספות על אודות ההתייחדות של האדם עם האל, אך רק מעטים ממאזיניו יכלו להבין את האמיתות האלה עד תומן.

3. העצירה ברמה

ברמה קיים ישוע את הדיון הזכור עם הפילוסוף היווני הזקן, אשר לימד כי המדע והפילוסופיה לבדם מספקים את כל הדרוש לאדם בהתנסותו האנושית. ישוע הקשיב בסבלנות ובאהדה למורה היווני, הסכים עם רבות מן האמיתות אשר הוא ציין, אך הצביע על כך שבכל דבריו באשר להתנסות האנושית הוא לא התייחס לשאלות "מנין, מדוע ולאן", וכן הוסיף: "אנחנו מתחילים מן הנקודה שבה אתה עצרת. דת הינה אותה התגלות לנשמת האדם אשר מתייחסת למציאות הרוח, אשר הדעת לבדה לא תוכל לגלות אותן או להבין במלואן. ניתן לגלות את עובדות החיים במאמץ אינטלקטואלי, אך בשורת המלכות פורשת את אמיתות ההווה. אתה דברת על הצללים החומריים של אמת; האם תיאות להקשיב כעת, ואגולל לפניך את מציאותיות הרוח והנצח אשר מטילות את הצללים ברי-החלוף האלה של עובדות הקיום החומרי של החוויה האנושית בת התמותה?" ובמשך יותר משעה לימד ישוע את היווני הזה את האמיתות הגואלות של בשורת המלכות. הפילוסוף הזקן היה פתוח לגישתו של המאסטר, ומכיוון שלבו היה כן, הוא אימץ עד מהרה את הבשורה הגואלת.

השליחים נִטְרְדוּ מעט בשל הפתיחות שבה הסכים ישוע לרבות מהצעותיו של היווני, אך לאחר מכן אמר להם ישוע בפרטיות: "ילדיי, אך תתפלאו על כך שהפגנתי סובלנות כלפי הפילוסופיה של היווני. ודאות פנימית אמיתית איננה חוששת מפני ניתוח חיצוני, והאמת איננה מתרעמת על ביקורת כנה. אל לכם לשכוח לעולם כי חוסר סובלנות מהווה מסכה אשר מכסה על הספקות אשר מכרסמים באדם בסתר באשר לאמיתות אמונותיו שלו עצמו. אדם הבטוח לחלוטין באמת שבה הוא מאמין בלב שלם, לעולם לא ייטרד מגישת שכנו. האומץ הינו בטחון הכנות המלאה באשר לאמונות שעליהן הצהיר אדם. אנשים כנים אינם חוששים מבחינה ביקורתית של אמונותיהם האמיתיות ושל האידיאלים הנעלים שלהם."

בערב השני לשהותם ברמה, שאל תומאס את ישוע את השאלה הבאה: "מאסטר, כיצד יוכל מאמין חדש בתורתך לדעת באמת, להיות לגמרי בטוח באמת של בשורת המלכות הזו?"

או אז אמר ישוע לתומאס: "הבטוחה שלך בכניסה למשפחת המלכות של האב, ובכך שיחד עם ילדי המלכות תשרוד לנצח, היא אך עניין של התנסות אישית – של אמונה בדבר האמת. ביטחון רוחני שקול להתנסות הדתית האישית שלכם במציאויות הנצח של האמת האלוהית, ומעבר לכך שקול להבנתכם התבונית את מציאויות האמת ועוד אמונתכם הרוחנית פחות ספקותיכם הכנים.

"מטבע הדברים, מקבל הבן את חיי האב. מכיוון שניחנתם ברוחו החיה של האב, אתם הנכם בני האל. אתם שורדים בחיי עולם החומר של הגוף, משום שאתם מזדהים עם רוחו החיה של האב, מתת חיי הנצח. אכן, רבים חיו כך לפני שבאתי מעם האב, ורבים אחרים קיבלו רוח זו משום שהאמינו לדבריי; אך אני מכריז כי לאחר שאשוב אל האב, הוא ישלח את רוחו אל לבבות כל בני האדם.

"אף כי לא תוכלו לצפות בפעולתה של הרוח האלוהית בדעתכם, המידה שבה תאהבו את רעיהם מהווה דרך מעשית לגלות עד כמה מסרתם את השליטה בכוחות נשמתכם להנחייתה ולהוראתה של רוח האב שבשמים, אשר שוכנת בכם. רוח זו של האב חולקת את אהבת האב, וככל שהיא תשלט באדם, כך היא תוביל אותו בבטחה אל הסגידה האלוהית ואל עבר התייחסות אוהבת לזולת. בהתחלה, אתם מאמינים שאתם בני האל, כי מה שלימדתי אתכם גרם לכם להיות מודעים יותר להנחייתה הפנימית של רוח האב השוכנת; אבל בקרוב תשטוף רוח האמת כל בשר, וזו תשכון בינות לאנשים ותלמד את כולם, ממש כשם שכעת אני חי ביניכם ומדבר אליכם דברים של אמת. ורוח אמת זו, אשר דוברת בשם מתת הרוח של נשמותיכם, תסייע לכם לדעת כי אתם הנכם בניו של האל. היא אף תעיד, יחד עם נוכחותו השוכנת של האב, רוחכם, אשר תשכון אז בקרב כל בני האדם, כפי שכעת היא שוכנת אך ורק בחלקם, ותאמר לכם כי אתם אכן הנכם בניו של האל.

"כל ילד אשר פועל על-פי הנחייתה של רוח זו עתיד לדעת לבסוף את רצון האל, וזה אשר נכנע לרצון אבי לנצח יחיה. הדרך מן החיים הארציים אל מעמד הנצח טרם הובהרה לכם, אך דרך זו קיימת כעת, ותמיד היא הייתה קיימת, ואני באתי על-מנת להחיות אותה ולחדש אותה. כל הבא בשערי המלכות כבר רכש חיי נצח – והוא לעולם לא יאבד. אך אתם תיטיבו להבין הרבה מן הדברים הללו לאחר שאנוכי אשוב אל האב, ותוכלו להתבונן בחוויות ההווה במבט לאחור."

כל אלו אשר שמעו את מילות הברכה האלה שמחו עד מאוד. היחס של המסורת היהודית לגאולת הצדיקים היה מבולבל ולא-וודאי, וחסידיו של ישוע ניערו והתמלאו בהשראה לשמע המילים הבטוחות והחיוביות של ההבטחה לגאולת נצח של המאמינים באמת ובתמים.

השליחים המשיכו להטיף ולהטביל מאמינים, וגם דבקו במסורת של ביקור מבית לבית, של ניחום המדוכאים וסעד החולים והאומללים. ארגון השליחים התרחב עתה בכך שכל אחד משליחיו של ישוע נעזר כעת באחד משליחיו של יוחנן; אבנר חבר לאנדראס; והם המשיכו כך בהתאם לתוכנית הזאת עד לביקורם הבא בירושלים, בפסח שלאחר מכן.

ההנחיה המיוחדת אשר העניק להם ישוע בעת שהם שהו בחבל זבולון נגעה בעיקר לחובות ההדדיות במלכות, והיא כללה שיעורים אשר נועדו להבהיר את ההבדלים שבין ההתנסות הדתית האישית לבין החובות הדתיות שבחברה. הייתה זו אחת מן הפעמים הבודדות שבהן המאסטר דן בהיבטיה החברתיים של הדת. במשך כל חייו הארציים, העניק ישוע לחסידי הנחיה מועטה בלבד באשר לחברות הדת.

תושבי חבל זבולון היו מעורבים מבחינה גזעית, לא יהודים ולא גויים, ורק מעטים מהם באמת האמינו בישוע, על-אף ששמעו על אודות ריפוי החולים בכפר נחום.

4. הבשורה בעירון

גם בעירון היה בית-כנסת, כמו בערי יהודה והגליל, ואפילו באלה הקטנות יותר. בראשית תקופת עבודתו, ישוע נהג לשאת דברים בבתי הכנסת הללו בימי השבת. לעיתים הוא נשא דברים בזמן תפילת הבוקר, ופטרוס או אחד מהשליחים האחרים היו מלמדים ומטיפים בשעות אחר-הצהריים. לעיתים קרובות נהגו ישוע והשליחים ללמד ולהטיף במסגרת התכנסויות הערב של אמצע השבוע בבית הכנסת. אף-על-פי שבקרב מנהיגי הדת בירושלים הלכה וגברה ההתנגדות כלפי ישוע, לא הייתה להם שליטה ישירה על המתרחש בבתי הכנסת אשר מחוץ לירושלים. רק בשלבים מאוחרים יותר של עבודתו הציבורית הם הצליחו ליצור התנגדות נרחבת כלפי ישוע, ולסגור בפניו כמעט לחלוטין את האפשרות ללמד בבתי הכנסת. בעת הזו היו כל בתי הכנסת בגליל וביהודה פתוחים בפניו.

באותם ימים התקיימה בעירון פעילות כריית מינרלים ענפה, ומכיוון שישוע מעולם לא נטל חלק בחיי הכורים, בזמן שהותו בעירון הוא בילה את מרבית זמנו במכרות. בזמן שהשליחים ביקרו בבתי הכנסת והטיפו בציבור עבד ישוע במכרות עם הפועלים אשר עבדו מתחת לפני הקרקע. שמו של ישוע כמרפא הגיע אפילו לכפר הנידח הזה, וחולים ופגועים רבים ביקשו ממנו מזון. ורבים מאוד נהנו מסעד הריפוי אשר הוא חלק עמם. אך בשום מקרה, למעט זה של המצורע, לא ביצע המאסטר מה שמכונה "נס" של ריפוי.

בשעות אחר הצהריים המאוחרות של היום השלישי לשהותם בעירון, בזמן שישוע חזר מן המכרות, הוא עבר במקרה בסמטת צד צרה בדרכו אל מקום משכנו. כאשר הוא התקרב אל הפחון המזוהם של מצורע אחד, העז זה, אשר שמע על כוחותיו כמרפא, לפנות אליו בעת שחלף לפני דלתו, כרע ברך לפניו ואמר: "אדוני, ברצונך, תוכל לנקותיני. שמעתי את דברי מוריך ואם אתנקה, אבוא בשערי המלכות." המצורע דיבר כך משום שבקרב היהודים נאסר על המצורעים להתפלל בציבור, ואפילו להיכנס בשערי בית הכנסת. אדם זה האמין באמת כי הוא לא יוכל לבוא בשערי המלכות הממשמשת, אלא אם כן ימצא מזון לצרעת. כאשר ראה אותו ישוע בחוליו וכאשר שמע אותו נאחז באמונה, נכמר לבו האנושי ודעתו האלוהית נמלאה חמלה. כאשר הוא נשא אליו מבט, נפל האיש על פניו בסגידה. או אז הושיט המאסטר את ידו, נגע בו ואמר: "כך אעשה – התנקה." והוא נרפא מיד; הצרעת לא אחזה בו עוד.

כאשר הרים ישוע את האדם על רגליו, הוא התריע בפניו: "אל תספר לאיש על הריפוי. המשך בחיך בשקט ולך אל הכוהנים על-מנת להקריב את קורבנות הטהרה שעליהם ציווה משה כעדות למזור אשר בא עליך." אך האדם לא עשה כמצוות ישוע. במקום זאת, הוא החל לפרסם ברבים ברחבי העיר כי ישוע ריפא אותו מצרעת, ומכיוון שכל הכפר הכיר אותו, נוכחו האנשים לראות בבירור שכך היה הדבר. הוא לא הציג את עצמו בפני הכוהנים, כמצוות ישוע. כתוצאה מכך שהפיץ ברבים את החדשות על אודות הריפוי של ישוע, צבאו ההמונים החולים על המאסטר בהתקהלות כזאת שלמחרת הוא נאלץ לקום מוקדם ולעזוב את העיר. אף-על-פי שישוע לא נכנס שוב לעיר, הוא בילה יומיים נוספים בסביבותיה, בסמוך למכרות, והמשיך ללמד מאמינים מקרב הכורים על אודות בשורת המלכות.

ריפוי המצורע היה הפעם הראשונה עד אז שישוע ביצע בכוונת מתכוון מה שמכונה "נס". והיה זה מקרה אמיתי של צרעת.

מעירון הם הלכו לגוש חלב, ושם הם בילו יומיים בהטפה לבשורה. משם הם יצאו לכורזין, שבה בילו כמעט שבוע ימים בהטפה לבשורות הטובות; אך בכורזין הם לא הצליחו לגרום לרבים להאמין במלכות. מכל המקומות שבהם לימד ישוע, זה היה המקום שבו המסר שלו נדחה באופן הגורף ביותר. רוחם של מרבית השליחים השתופפה בעקבות המסע לכורזין, ואנדראס ואבנר

מסמך 146

התקשו לחזק את לב עמיתיהם. משם, תוך שהם חולפים בשקט דרך כפר נחום, הם הלכו לכפר בשם מדוך, שבו הצליחו מעט יותר. רוב השליחים היו בדעה שהכישלון שלהם בערים שבהן ביקרו לאחרונה נבע מן העובדה שישוע התעקש על כך שיימנעו מלהתייחס אליו בלימודיהם ובהטפותיהם כאל מרפא. הם ייחלו כל-כך שירפא עוד מצורע אחד, או שיפגין באופן כזה או אחר את כוחותיו וימשוך את תשומת לב האנשים! אך המאסטר לא נכנע להפצרותיהם הכנות.

5. בחזרה לכנא

קבוצת השליחים התעודדה עד מאוד כאשר ישוע הכריז, "מחר נצא לכנא." הם ידעו ששם הם יזכו לקבלת פנים אוהדת, משום שישוע היה מאוד מוכר במקום. הם הצליחו היטב במלאכת הכנסת אנשים בשערי המלכות, כאשר ביום השלישי לשהותם, הגיע לכנא אחד מן האזרחים המכובדים של כפר נחום, טיטוס, שהיה אדם אשר האמין חלקית, ואשר בנו חלה והיה במצב קריטי. הוא שמע כי ישוע נמצא בכנא ומיהר להגיע על-מנת לראותו. המאמינים בכפר נחום חשבו שישוע יכול לרפא כל מחלה.

כאשר האיש האציל מצא את ישוע בכנא, הוא הפציר בו למהר עמו אל כפר נחום ולרפא את בנו החולה. בעת שהשליחים עצרו את נשימתם בציפייה דרוכה, התבונן ישוע באב הנער החולה ואמר: "עד מתי אדרש לסבול זאת מכם? עוצמת האל שוכנת בקרבכם, ואתם מסרבים להאמין, אלא למראה נסים ונפלאות." אך האיש האציל המשיך להפציר בישוע ואמר: "אדוני, אני מאמין, אך בוא בטרם ימות ילדי, כי כשעזבתי אותו הוא היה על סף מוות." לאחר שישוע הרכין את ראשו לרגע אחד של בוננות שקטה, הוא אמר לפתע, "שוב לביתך; בנך יחיה." טיטוס האמין לדברי ישוע ומיהר חזרה לכפר נחום. בעודו חוזר, יצאו משרתיו לפגוש אותו ואמרו, "שמח, כי בנך מרגיש יותר טוב – הוא חי." אז שאל אותם טיטוס, מתי החל מצבו של הנער להשתפר, ומשרתיו ענו: "אתמול, בערך בשעה השביעית החל החום לעזוב אותו," והאב נזכר שזו הייתה בערך השעה שבה אמר ישוע "בנך יחיה." מאותו יום ואילך האמין טיטוס בלב שלם, וכך גם כל משפחתו. בנו הפך לפעיל גדול עבור המלכות, ולאחר מכן הוא הקריב את חייו יחד עם אלו אשר סבלו ברומא. למרות שכל משפחתו וחבריו של טיטוס, ואפילו השליחים עצמם, סברו שמדובר בנס, לא כך היה. לפחות לא היה זה נס של ריפוי פיזי. היה זה אך מקרה פשוט של ידיעה מראש של אופן פעולת חוקי הטבע, ידע שבו ישוע השתמש לעיתים תכופות לאחר ההטבלה שלו עצמו.

שוב נאלץ ישוע להתרחק מכנא, בשל תשומת הלב אשר משך האירוע השני מהסוג הזה באותו כפר. אנשי הכפר זכרו את המים והיין, וכעת, משסברו שריפא את בן האציל ממרחקים, הם באו אליו, ולא רק שהביאו איתם את החולים והסובלים, אלא גם שלחו שליחים וביקשו כי ירפא חולים ממרחק. כאשר ראה ישוע כי הכפרים שבסביבה נייערו, הוא אמר, "בואו נלך לנין."

6. ניין ובן האלמנה

האנשים הללו האמינו בסימנים; היה זה דור שוחר נסים ונפלאות. עד לימים הללו, תושבי מרכז ודרום הגליל כבר החשיבו את ישוע ואת סעדו האישי כמעשי פלאות. עשרות ומאות של אנשים ישרים, חולים אשר סבלו מהפרעות עצביות או רגשיות, באו במחיצת ישוע ושבּו לביתם ולחבריהם תוך שהם מכריזים כי ישוע ריפא אותם. האנשים הפשוטים הללו, הבורים, התייחסו למקרי הריפוי המנטאליים הללו כאל ניסים פיזיים, נסים של ריפוי.

כאשר ישוע ביקש לעזוב את כנא וללכת לנין, הלכו בעקבותיו המוני מאמינים וסקרנים רבים. הם ביקשו לחזות בנסים ובנפלאות, ובסופו של דבר הם לא התאכזבו. כאשר ישוע ושליחיו התקרבו לשערי העיר, הם נתקלו בשיירת לוויה אשר נשאה את בנה היחיד של אחת מאלמנות ניין אל בית הקברות הסמוך. הייתה זו אישה מאוד מכובדת, וכמחצית מאנשי הכפר הלכו אחר אלונקת המתים

של הילד, אשר נחשב למת. כאשר הגיעה שיירת הלוויה אל ישוע וחסידיו, זיהו האלמנה וחבריה את המאסטר והפצירו בו כי ישיב אותו בחזרה אל החיים. הציפייה שלהם לנס הייתה כה עזה, עד כי הם חשבו שישוע יכול לרפא כל מחלה, ומדוע מרפא שכזה לא יוכל גם להשיב מן המתים? ישוע, אשר עמד במצב לא נוח, צעד קדימה, הרים את מכסה האלונקה ובחן את הנער. הוא גילה שהנער לא היה באמת מת, וזיהה את הטרגדיה אשר נוכחותו יכולה למנוע; וכך, בעודו פונה אל האם, אמר: "אל תבכי. בנך איננו מת; הוא ישן. הוא יחזור אלייך." ואז, אחז את הנער בידו ואמר: "התעורר וקום." והנער, אשר נחשב למת, התיישב אז והחל לדבר, וישוע שלח אותם אל ביתם.

ישוע ניסה להרגיע את ההמון, ולשווא הוא ניסה להסביר כי הנער לא באמת מת, ושהוא לא השיב אותו מן המתים, אך כל זה היה חסר-תועלת. היסטריה של התרגשות מן העוצמה הגבוהה ביותר אחזה בהמונים אשר עקבו אחריו, ובכל תושבי הכפר נין. רבים נתקפו אימה, אחרים בפאניקה, ואחרים השתטחו והחלו להתפלל ולהתייפח על חטאיהם. ההמון התפזר רק הרבה לאחר רדת הליל. וכמובן שלמרות התעקשותו של ישוע כי הנער לא היה מת, כולם התעקשו על כך שמדובר בנס, ואפילו בתחיית מתים. בעוד שישוע סיפר להם שהנער פשוט היה שרוי בשינה עמוקה, הם הסבירו שזו הדרך שלו לספר על הדברים, והפנו את תשומת הלב לכך שתמיד הוא נטה להצטנע עד מאוד ולהסתיר את הנסים אשר חולל.

וכך נפוצו ברחבי הגליל ויהודה החדשות לפיהן ישוע הקים לתחייה את בן האלמנה, ורבים מאלו אשר שמעו זאת האמינו בכך. ישוע מעולם לא הצליח לגרום אפילו לשליחיו להבין לגמרי כי בן האלמנה באמת לא היה מת כאשר הוא ציווה עליו להתעורר ולקום. הוא אך הצליח לשכנע אותם מספיק על-מנת למנוע מהם מלכלול את האירוע ברשומותיהם. למעט לוקס, אשר רשם את האירוע כפי שסופר לו. ושוב צבאו רבים על ישוע כרופא, והוא עזב בשעה מוקדמת למחרת היום לעין דור.

7. בעין-דור

בעין דור נחלץ ישוע למשך ימים מספר מן ההמונים אשר צבאו עליו וביקשו ריפוי פיזי. במהלך שהייתם שם, סיפר המאסטר את הסיפור על המלך שאול והמכשפה מעין דור. ישוע הסביר בפשטות לשליחיו כי האמצעיונים המורדים, אשר לעתים קרובות התחזו לרוחות המתים לכאורה, יובאו בקרוב תחת שליטה, ושוב לא יוכלו לעולל את הדברים המוזרים הללו. הוא אמר לחסידיו כי לאחר שובו אל האב, ולאחר שרוחם שלהם תשטוף כל בשר, הוויות רוחניות-למחצה אלה – אשר כונו "רוחות טמאות" – לא תוכלנה עוד להדביק בני-תמותה רפי-שכל ורעים מקרב בני התמותה.

ישוע המשיך והסביר לשליחיו כי רוחות בני האדם המתים אף-פעם אינן חוזרות לעולם שממנו הן באו על-מנת לתקשר עם חבריהן החיים. רק בחלוף עידן שלם יתאפשר לרוחו המתקדמת של בן-תמותה לשוב אל כדור הארץ, וזאת רק במקרים מיוחדים, וכחלק מן הממשל הרוחני של הפלנטה.

לאחר מנוחה בת יומיים, אמר ישוע לשליחיו: "נצא מחר לכפר נחום ונשהה שם, עד אשר יירגעו הרוחות בסביבה. בבית הם כפי הנראה כבר נרגעו מעט מכל ההתרגשות הזו."